

vare ubillige, og det ærede Medlem anførte Eksempler, hvor Velgørenhedsforestillinger vare blevne gennemførte med saa godt som ingen Udgift, men hvor Skatten alligevel var kommen til at hvile haardt. Deri tager det ærede Medlem fejl, thi hvor en Velgørenhedsforestilling gennemføres med saa godt som ingen Udgift, hvor der gives gratis Lokale, og hvor der medvirkes uden Betaling, bliver Forestillingen i meget ringe Grad ramt af Skatten, thi Overskuddet kommer efter Lovens Bestemmelse ikke til at svare Skat, Skatten svares egentlig talt kun af Omkostningerne. Det kunde synes at være en underlig Bestemmelse, men naar den blev sat ind i Loven af Folketingets Udvalg, var der alligevel den gode Mening deri, at man derved vilde hindre en Omgaaelse af Loven, hindre, at der under Skalkeskjul af Velgørenhedsforestillinger kunde laves Forestillinger, der ikke gav synderligt til velgørende Formaal, men hvor det, der kom ind i Entré, gik til at lønne de medvirkende og andre, saa at det altsaa blev en Slags Konkurrence til de egentlige professionelle Forestillinger.

Det ærede Medlem mente, at Afgiften af offentlige Forestillinger overhovedet ikke kan praktiseres som Statsskat. Dertil vil jeg sige, at de Erfaringer, der ere gjorte i den Tid, Loven har virket, vise, at den særdeles godt kan praktiseres som Statsskat. Jeg tror, at hvis man vilde gaa over til at give Kommunerne Lov til at indrette Skatten — om end indenfor visse videre Rammer, saa dog i det væsentlige efter deres Behag —, vilde man faa saadanne Uligheder i de forskellige Kommuner, at en stor Del af de Virksomheder, hvorom her er Tale, vilde komme fra Asken og i Ilden. Det er en bekendt Sag, at en stor Del af Kommunerne lever under en vis Finansnød og trænger til nye Indtægter, og jeg tror, at Kommunerne ret hurtigt, hvis man ophævede denne Lov som Statsskat og lagde Beskatningsretten over til Kommunerne, vilde udnytte denne Indtægtskilde meget ulige, og i enkelte Kommuner meget haardt, og det vilde sikkert ikke være til Fordel for det sunde Forlystelsessliv her i Landet.

Det ærede Medlem og ligeledes det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) henstillede at fortolke Bestemmelsen om Idrætsforestillinger, ved hvilke der optræder professionelle Idrætsudøvere saa mildt som muligt. Jeg ved meget godt, at der ses paa Loven fra mange Sider med stor Kritik, men jeg

tør sige, at jeg har stræbt efter at udføre den saa human som muligt. Overalt hvor Fortolkningsspørgsmaal ere blevne mig forelagte, har jeg søgt at fortolke saa mildt, som Lovens overhovedet tillod, idet jeg gaar ud fra den Betragtning, at en Forbrugsafgift som denne altid i Begyndelsen kommer til at ramme en Del Mennesker ret haardt, nogle maaske endog igennem længere Tid, og at det derfor gælder om at udføre Loven saa human som muligt. Det Spørgsmaal, der er bragt frem i Dag, skal jeg tage under nøje Overvejelse, og jeg kan sige de Herrer, der have bragt det frem her, at det sandelig ikke er mit Ønske at tilføje Idrætten og Sporten her i Landet nogen som helst Fortræd. Jeg skal bestrebe mig for at udføre denne Bestemmelse saa lempeligt som overhovedet muligt. Paa given Foranledning skal Spørgsmaalet om Lovens Udførelse paa dette Punkt — ikke om en Ændring i Loven — blive taget op til en fornyet Overvejelse.

Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) spurgte, om der skulde betales for Oplæsninger. Ja, det siger Lovens § 3, at der skal. Men der er saa Lovens § 8, som tillader at fritage for Skat de „omhandlede Forestillinger og Fremstillinger, naar disse iværksættes i Undervisningsøjemed ved Foranstaltning af eller efter Aftale med Skoler, eller de have et videnskabeligt Formaal eller tjene til Oplysningens Fremme“. Den Bestemmelse har jeg brugt, jeg tror, ud til dens yderste Grænser. Jeg har ønsket at undtage alle Oplæsninger, der kunne siges at have saadanne Formaal, saaledes Oplæsninger, der finde Sted i litteraturhistorisk Øjemed, enten som illustrerende et litteraturhistorisk Foredrag, som f. Eks. Professor Vilhelm Andersens Oplæsninger ofte gøre, eller der i det hele kan siges at være et litteraturhistorisk Øjemed med Oplæsningen. Paa samme Maade er Forevisning af Lysbilleder behandlet, naar den fremtræder som Led i oplysende Foredrag eller lignende. Selv hvor de lokale Autoriteter i Tilfælde som disse have ment, at Skatten burde anvendes, har jeg, naar Sagen er naaet til mig, resolveret, at det ikke skulde ske. Loven er i videste Omfang bleven udført saaledes, at Opvisninger, om hvilke det med nogen Ret kan siges, at de tjene Undervisnings- eller Oplysningsøjemed, ikke falde ind under Skatten.

Endnu har jeg tilbage at gøre et Par Bemærkninger om selve det foreliggende Lovforslag, for hvis venlige Modtagelse